

D ů v o d y:

Pokud dovolací rekurs směřuje proti zrušující části napadeného usnesení, nelze mu upřít oprávnění. Podle § 369 ex. ř. zavírá povolení exekuce, by byl uskutečněn nárok na čin, v sobě také povolení exekuce pro náklady, které vymáhajícímu věřiteli vzniknou v exekučním řízení. Z toho ustanovení zřejmě vyplývá, že soud, který jest příslušný pro povolení exekuce, by byl uskutečněn nárok na čin, jest také vždy příslušný k povolení exekuce pro ony náklady. Nelze tudíž přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že k povolení exekuce pro náklady vnučeným zřízením práva zástavního na nemovitosti povinných jest podle § 4 čís. 6 a § 18 ex. ř. příslušným okresní soud v Povážské Bystřici. Tato ustanovení zákona nepřicházejí zde v úvahu, poněvadž jde v § 369 ex. ř. o ustanovení zvláštní. V tomto směru bylo proto usnesení soudu první stolice obnoviti.

Čís. 8086.

Každá dědická přihláška vyhovující předepsané formě musí býti přijata na soud a vzata k pozůstalostním spisům, aniž přísluší soudu zkoumati, zda v tom kterém případě bude přihlášivší se dědic snad vyloučen, ježto jest tu bližší linie.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, R I 387/28.)

Pozůstalostní soud nepřijal na soud dědickou přihlášku Marie Š-ové, rekursní soud dědickou přihlášku na soud přijal. D ů v o d y: První soud nepřijal dědickou přihlášku Marie Š-ové k pozůstalosti Marie M-ové ze zákona s výhradou inventáře proto, že podle § 736 obč. zák. jí nepřisluší dědické právo, uváží-li se, že nejde ani o sourozence ani o potomka sourozence zůstavitelky. Jest sice správným, že stěžovatelka Marie Š-ová není ani sourozencem zůstavitelky ani potomkem některého sourozence zůstavitelky, neboť podle skutkových údajů přihlášky a předloženého křestního listu jest potomkem sourozence otce zůstavitelky Matěje P-a, totiž Františka P-a a náleží tedy do třetí třídy dědiců ze zákona po zůstavitelce Marii M-ové. Než tím není řečeno, že jí dědické právo po zákonu vůbec nepřisluší, naopak toto právo jí přísluší podle § 536 obč. zák., jakmile zůstavitelka zemřela a ona ji přežila, čemuž nasvědčuje i nadpis zákonní dědicové v čele § 730 obč. zák., ovšem jest podmínkou, že tu nebude zákonných dědiců první nebo druhé třídy (§ 737 obč. zák.). Jelikož nikdo nesmí dědictví svémocně vzíti v držení (§ 797 obč. zák.), jest především věcí pozůstalostního soudu, by vzal pozůstalost ve svou péči, by uplatňované dědické nároky zkoumal a po splnění zákonných předpokladů právní držbu pozůstalosti onomu nárok činícímu odevzdal, jehož uzná za oprávněna. Aby se tak mohlo státi, jest nutným ve smyslu § 799 obč. zák., by ten, kdo chce dědictví vzíti v držbu, soudu prokázal právní důvod, zda mu

dědictví připadá podle posledního pořízení podle platné smlouvy dědictvé či podle zákona, a výslovně se vyjádřil, že dědictví přijímá, což se děje dědictvou přihláškou, jejíž formu ustanovuje § 800 a násl. obč. zák. a § 121 a 122 nesp. říz. Jak se má soud zachovati k dědictvým přihláškám, které svou formou vyhovují předpisu zákona, ustanovuje § 122 nesp. říz. Podle tohoto ustanovení má každá dědictvá přihláška vyhotovená v předepsané formě od soudu býti přijata a ku pozůstalostním spisům vzata, soudu nepřisluší zkoumat, zda v konkrétním případě bude snad přihlášivší se dědic vyloučen, poněvadž jest tu linie bližší, vždyť tento dědic může dědictvé právo bližšího dědice bráti ve smyslu § 125 a 126 nesp. říz. v odpor ať již pro dědictvou nezpůsobilost, ať již pro vzdání se dědictví a pod. a právo to by odmítnutím přihlášky bylo dědici odňato; pozůstalostní soud musí dědictvou přihlášku přijati, vždyť domnělý dědic může svůj nárok za projednání pozůstalosti jenom přihláškou dědictvou uplatniti, žalovati může teprve, když jej soud pozůstalostní na pořad práva poukázal; pozůstalostní soud může odmítnouti přijetí přihlášky dědictvé jenom pro formální vady, nikoliv však pro materiální vady na př. přihlášivší se není pravým dědicem. K odmítnutí přihlášky stěžovatelky nebylo důvodu, ježto bližší zákonný dědic Josef P., jenž jest zároveň testamentárním dědicem nemůže proti ustanovení § 806 obč. zák. přihlásiti se k pozůstalosti ze zákona a tím zmařiti projev poslední vůle. Když tedy stěžovatelka v dědictvé přihlášce uvedla, že kterého důvodu se k pozůstalosti přihlašuje, uvedla také, zda výmínečně či bezvýmínečně, předložila na doklad svého poměru příbuzenského křestní list, dědictvou přihlášku vlastnoručně podepsala, takže tato měla všechny náležitosti formální zákonem předepsané, neměl soud pozůstalostní přihlášku odmítnouti a, učinil-li tak, odporuje toto usnesení zákonu, takže stížnost do něho jest odůvodněnou, bylo jí proto vyhověno a usnesení soudu první stolice změněno tím, že vyhláška Marie Š-ové byla na soud přijata.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 8087.

K žalobě první manželky na druhou manželku zůstavitelovu o určení, že rozluka mezi žalobkyní a zůstavitelem byla neplatnou, není druhá manželka pasivně oprávněna.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, Rv I 1291/27.)

Prvá manželka zůstavitele domáhala se na druhé jeho manželce žalobou, by bylo určeno, že svolení žalobkyně k rozluce se zůstavitelem jest neplatné a že jest neplatnou i rozluka manželství žalobkyně se zůstavitelem. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto